

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121525541
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121525541.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D., právne zastúpený JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 13.374,09 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16Csp/31/2022-91 zo dňa 05. mája 2022, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd zastavuje konanie v časti o zaplatenie sumy 507,44 eur.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Rozhodnutie právne odôvodnil § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, 6, § 7 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu (OTP Banka Slovensko, a.s.) a žalovaný uzatvorili dňa XX.XX.XXXX zmluvu o spotrebiteľskom úvere na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 20.000,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.07.2019 upozornil žalovaného na omeškanie so splácaním úveru viac ako 3 splátky, vyzval ho k ich úhrade a zároveň ho upozornil na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti

úveru. List si žalovaný prevzal dňa 29.07.2019. Listom zo dňa 18.08.2019 právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Z oznámenia o postúpení pohľadávky vyplýva, že pohľadávka zo zmluvy bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 07.05.2021 postúpená na žalobcu. Písomným podaním z 25.02.2022 žalobca vo vzťahu k skúmaniu bonity uviedol, že odborná starostlivosť pri skúmaní bonity žalovaného bola zachovaná, pričom do úvahy boli vzaté všetky dostupné informácie z úverových registrov. Žalobca v písomnom podaní z 11.04.2022 uviedol, že žalovaný uhradil na predmetný úver celkovo sumu 6.551,58 Eur, z čoho na istinu bolo započítaných 4.954,59 Eur, na úroky suma 1.332,54 Eur a na poplatky suma 264,45 Eur.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že posudzovaný právny vzťah, je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. Z uvedeného dôvodu bolo nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou a dôsledne neskúmal schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Právny predchodca žalobcu skúmal iba príjem žalovaného a jeho úverové zaťaženie, vôbec neskúmal výdavky na bývanie, dopravu, domácnosť a nezaopatrené deti. Pokiaľ teda veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Výdavky spotrebiteľa nepredstavujú iba splátky úverov. Žalobca teda nepreukázal, aby jeho právny predchodca skúmal výdavky žalovaného a nevyplýva to ani z predložených dôkazov. Za týchto okolností právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou, ale naopak tieto svoje povinnosti porušil, čím sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona prvá veta, t.j. nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a teda právny predchodca žalobcu nemohol postúpiť žalobcovi tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu pohľadávku, konal v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a aj v rozpore s § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný bol v celom konaní úspešný, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku v nezastavenej zamietnutej časti. Odvolanie podal z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia. Uviedol, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver bola zachovaná a boli vzaté do úvahy všetky dostupné informácie, výsledkom čoho bol jednoznačný záver o platobnej schopnosti žalovaného splácať daný úver. Postupca pred poskytnutím úveru vyhodnotil bonitu klienta nahliadnutím do databázy, pričom nezistil dôvod na zamietnutie jeho žiadosti, a takýto postup nemožno považovať za postup v rozpore s odbornou starostlivosťou. Mal za to, že súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, čím dospel aj k nesprávnemu právnemu záveru o nekonaní s odbornou starostlivosťou. Poukázal na to, že nie je zrejmé, na základe čoho súd ustálil, že skúmanie bonity bolo nedostatočné. Uviedol, že postupca pred poskytnutím úveru disponoval údajmi o počte aktívnych splátkových kontraktov, počte kontraktov kreditnej karty, záverom skúmania úverového registra, informáciami zo Sociálnej poisťovne a priemerným vymeriavacím základom zamestnanca. Dal do pozornosti, že účelom poskytnutého úveru bolo refinancovanie pôvodného úveru, pričom došlo k zníženiu mesačného splátkového zaťaženia žalovaného z pôvodnej splátky 313,- Eur na splátku 225,37 Eur. Pokiaľ u žalovaného dovedy nedochádzalo k neprípustnej alebo príliš častej delikvencii, nebolo zo strany právneho predchodcu dôvodné domnievať sa, že ohľadom platobnej schopnosti žalovaného dôjde k jeho neschopnosti splácať poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorým došlo k zníženiu mesačného splátkového zaťaženia žalovaného. Za preukázané považuje nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom aj s ohľadom na určité špekulácie, že dodávateľ musí analyzovať aj náklady na bývanie, domácnosť alebo nezaopatrené deti, čo považuje za spôsob vybočujúci, resp. výrazne prekračujúci rámec zákona. Pokiaľ súd arbitrárne a jednostranne dopĺňa podmienky o také, ktoré zákon neuvádza, dochádza k nesprávnemu právnemu posúdeniu a neprímerane extenzívnemu výkladu zákona. Namietal, že súd prvej inštancie neuviedol, prečo by

malo byť na jeho ťarchu, ak postupca vychádzal zo žalovaným predložených údajov, ktorých poskytnutie má povinnosť vyžadovať. Zároveň namietal, že súd nedal odpoveď ani na otázku, prečo sa mu javilo ako nedostatočné aj to, keď postupca poskytnuté údaje preveril v dostupnej databáze úverov. Takéto rozhodnutie považuje za arbitrárne, nanajvýš nespravodlivé, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej poukázal aj na rozhodnutia súdov v obdobných veciach. Vzhľadom na uvedené mal za to, že je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie žalobe v celom rozsahu a prizná mu voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania, resp. ho zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy dovolacieho konania.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že

v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa, resp. jeho právneho predchodcu požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že jeho právny predchodca si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C-449/13 vyplýva, že veriteľ musí v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu o úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

Vzhľadom na uvedené rozhodnutie Súdneho dvora i ďalšie nároky, ktoré na dodávateľa kladie únijné právo (čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, rozsudok Súdneho dvora z 27.03.2014, LCL Le Crédit Lyonnais C-565/12) a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, resp. jeho právnom predchodcovi, aby preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

V priebehu konania žalobca poukazyval na to, že jeho právny predchodca skúmal bonitu klienta jednak z informácií, ktoré sám poskytol (výška príjmu), ako aj z údajov zo Sociálnej poisťovne a z údajov zo spoločného bankového/úverového registra. Odvolací súd poukazuje na to, že z uvedených listín a registrov nemohol žalobca, resp. jeho právny predchodca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovaného, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovaného, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovaného, ako napr. mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., teda žalobca, resp. jeho právny predchodca si nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného potrebnej pre posúdenie jeho schopnosti splácať dlh zo zmluvy, ako správne už poukázal súd prvej inštancie. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom o preukázaní

odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca, resp. jeho právny predchodca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznaťelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

K námietke žalobcu o prekročení rámca zákona skúmaním aj ďalších spotrebiteľových nákladov odvolací súd uvádza, že túto odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 7 ods. 1 upravoval demonštratívny spôsobom skutočností, ktoré musí veriteľ pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver brať do úvahy. Z uvedeného ustanovenia tak nevyplýva, že veriteľ nemôže zisťovať aj ďalšie skutočnosti majúce vplyv na budúcu schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Práve naopak, z textu zákona vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie si má zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií tak vychádza jednak z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, ako aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zisťiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Dodávateľ preto musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, ako aj výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru.

K odvolacej námietke žalobcu, že v predmetnom prípade ide o refinančný úver, ktorým došlo k zníženiu mesačného splátkového zaťaženia a ak dotedy nedochádzalo k neprípustnej alebo príliš častej delikvencii, nebolo zo strany jeho právneho predchodcu dôvodné domnievať sa, že ohľadom platobnej schopnosti žalovaného dôjde k jeho neschopnosti splácať poskytnutý spotrebiteľský úver, odvolací súd uvádza, že uvedenú argumentáciu žalobcu posúdil ako prostriedok procesnej obrany, ktorý bol žalobcom prednesený až v rámci odvolacieho konania. Tu odvolací súd poukazuje na znenie § 366 C.s.p. podľa

ktorého možno aj v rámci odvolacieho konania prednášať tieto dôkazné prostriedky len v zákonom vymedzených prípadoch uvedených vo vyššie cit. ustanovení. Počas odvolacieho konania je odvolací súd povinný prihliadnúť len na dôkazné prostriedky, ktoré dovtedy neboli použité, ale len vtedy, keď sa týkajú (i) procesných podmienok, (ii) vylúčenia sudcu alebo nesprávne obsadeného súdu alebo (iii) má nimi byť preukázané, že v konaní došlo ku vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo (iv) ich odvolateľ nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V takomto prípade ide o výnimku z pravidla, že v odvolacom konaní nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie.

Po preskúmaní spisu odvolací súd zistil, že uvedený argument bol žalobcom prednesený prvýkrát až v rámci odvolacieho konania, pričom žalobca neuviedol a ani z obsahu spisu nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by mu bránili už v rámci konania na súde prvej inštancie predniesť uvedený argument ako prostriedok jeho procesnej obrany. V priebehu prvoinštančného konania žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca si svoje povinnosti riadne splnil a bonitu žalovaného skúmal riadne, pričom až v rámci odvolacieho konania poukázal na to, že nebol povinný opätovne skúmať bonitu žalovaného. Odvolací súd tak nezistil nemožnosť žalobcu predniesť uvedený argument bez jeho zavinenia v procese dokazovania pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené teda nejde o situáciu, kedy by žalobca nemohol bez svojej viny tento dôkaz označiť, pretože o ňom nevedel. Svoju povinnosť predloženia, resp. označenia uvedených dôkazov si preto žalobca pred súdom prvej inštancie nesplnil, z uvedených dôvodov preto na tento argument prednesený žalobcom v rámci odvolacieho konania v súlade s § 366 C.s.p. odvolací súd neprihliadol.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, teda, že nespĺnenie povinnosti žalobcu ako veriteľa v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver nebolo možné predčasne zosplatiť. Ak žalobca, resp. jeho právny predchodca nemohol úver platne predčasne zosplatiť, potom nemohlo dôjsť ani ku kumulatívnemu splneniu podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle súdom prvej inštancie citovaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako ani v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže jednou z podmienok pre platné postúpenie (bankovej) pohľadávky je podmienka postúpenia spôsobilej pohľadávky, t.j. pohľadávky splatnej. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru o absencii aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, preto správne žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu. Odvolací súd nezistil ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).